

випадку припинення зобов'язання не може кваліфікуватися як таке, адже неможливість виконання тут залежить від однієї сторони, а у положеннях ст. 607 ЦК та у ст. 205 ГК неможливість виконання пов'язане із «обставиною, за яку жодна із сторін не відповідає».

Таким чином, питання про застосування примусу до виконання обов'язку у натурі має вирішуватися у контексті принципу диспозитивності сторін, але враховуючи обставини об'єктивної неможливості виконання.

ЛІПСЬКА О. С.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
асистент кафедри господарського права і процесу,
провідний юрист юридичного відділу

ДО ПИТАННЯ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА В МЕХАНІЗМІ РЕАЛІЗАЦІЇ ІННОВАЦІЙНИХ ПРОЕКТІВ

Реалізація інноваційних проектів сьогодні об'єктивно ускладнена в силу не лише великої кількості законодавчих актів, але й низькою якістю законодавчого матеріалу, коли правові норми відповідних законів є декларативними, оскільки не враховують реальні пріоритети та фінансові можливості держави.

Відсутність фактично сформованих державно — приватних інноваційних відносини заважає підприємницькій ініціативі та характеризується відсутністю інноваційних процесів «знизу» «верх». Між тим, в західній теорії інновацій останні ототожнюються із підприємництвом. У цьому ракурсі українське законодавство не відповідає міжнародним стандартам.

Тема державно — приватного партнерства в господарсько — правовому механізмі реалізації інноваційних проектів є досить актуальною, адже інновації як основа інноваційного проекту, є результатом досліджень та розробок, основна частка яких сконцентрована в державному секторі (академічної і вузівської науки). При цьому, даний сектор не пристосований для здійснення інноваційної діяльності, адже, по — перше, є некомерційною сферою господарювання, по — друге, не має необхідних фінансових та інфраструктурних ресурсів, по — третє, не має стимулів та механізмів впровадження та подальшої реалізації інновацій. Існуючий стан речей потребує від держави, з одного боку, збереження та реалізації свого наукового та інноваційного потенціалу, а з іншого, — забезпечення мотивації та активізації інноваційних відносин

в приватній сфері. Реалізація цих завдань можлива шляхом використання дієвих форм державно — приватного партнерства (ДПП).

Загальні організаційно-правові засади взаємодії державних та приватних партнерів містяться у Законі України «Про державно — приватне партнерство» (надалі — Закон). І хоча, стаття 4 Закону прямо не закріплює ДПП в інноваційній сфері, проте обмеження стосуються лише господарської діяльності, здійснення якої дозволяється виключно державним підприємствам, установам та організаціям.

Позитивним кроком у розвитку ДПП в інноваційній сфері є, по — перше, його визначення як механізму інноваційного розвитку (Програма економічних реформ на 2010–2014 р. «Заможне суспільство, конкурентоспроможна економіка, ефективна держава» // Режим доступу: <http://www.president.gov.ua/content/ker-program.html>), по — друге, визначення ДПП як інструменту залучення інвестицій. (Постанова «Про затвердження Програми розвитку інвестиційної та інноваційної діяльності в Україні» від 2 лютого 2011 р. N 389 // Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/389-2011-p>). При позитивній направленості інноваційного законодавства, дані норми є декларативними, оскільки не мають механізмів їх виконання на практиці.

Окремі заходи ДПП передбачені Законами України «Про державне регулювання трансферу технологій», «Про наукові парки», «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків». Спільним недоліком яких є обмеження форм ДПП, тобто, аналіз показує, що в Україні привалює договірна форма ДПП (заснована в основному на традиційній моделі замовлення науково-технічної продукції та спільній діяльності без об'єднання вкладів).

Позитивним є зарубіжний досвід формування ефективної моделі ДПП, що розроблюється на рівні країн ЄС, та країн-учасниць ОЕСР, відповідно до якої державно-приватне партнерство є не тільки договірною формою взаємодії держави і приватного партнера, і навіть, не тільки організаційно-інституціональною основою цієї взаємодії, скільки ефективною моделлю гармонізації публічних і приватних інтересів в інноваційній стратегії. Зокрема, Організація економічного співробітництва та розвитку (ОЕСР) (OECDScience, TechnologyandIndustryOutlook, 2004. — Paris, 2004. — 234 с.) визначає ДПП як будь-які офіційні відносини або домовленості на фіксований / необмежений період часу між державними і приватними учасниками, у якому обидві сторони взаємодіють у процесі ухвалення рішення і співінвестують обмежені ресурси, такі як гроші, персонал, устаткування й інформацію для досягнення конкретних цілей у визначеній сфері науки, технологій й інновацій. Дане визначення, дозволяє досить комплексно окреслити суть ДПП, оскільки не містить обмежень щодо форм, строків, видів взаємодії

приватних та державних партнерів, що дає змогу використовувати договірні, інфраструктурні форми та інші види офіційних форми взаємодії, направлені на досягнення інноваційних цілей.

Для реалізації даної моделі в Україні необхідно не тільки гармонізувати та адаптувати її до українських умов, але й виробити чіткі та дієві механізми взаємодії приватних та державних партнерів.

Таким чином, необхідною умовою проведення системних перетворень в науково-технічній та інноваційній сфері шляхом запровадження дієвих форм ДПП є активне залучення в інноваційні процеси, що протікають в межах реалізації інноваційних проектів приватного сектору (промислових підприємств, бізнесу, недержавних фінансових установ).

Зокрема, для активізації та мотивації приватних партнерів необхідно:

По — перше, передбачити ефективні організаційно-правові форми суб'єктів ДПП, а саме: 1) закріпити можливість створення корпоративних комерційних підприємств, в яких державні наукові установи брали б участь майновими правами на технології поряд з фінансовою участю приватних інвесторів та промислових підприємств, що заінтересовані у впровадженні технологій; 2) закріпити можливість створення господарських об'єднань: корпорацій, консорціумів, технологічних альянсів за участю державних установ.

По — друге, вирішити питання передачі майнових прав на технології, що створені за державні кошти, в саме: 1) закріпити механізми недержавного або часткового державного фінансування створення і впровадження таких технологій; 2) створити інфраструктурну допомогу трансферу технологій з державного сектору.

ШУХАТЯН Х. О.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
асистент кафедри господарського права і процесу, аспірантка

ДО ПРОБЛЕМИ ВИЗНАЧЕННЯ СТОРІН У ПОРЯДКУ ПРОВАДЖЕННЯ ОСКАРЖЕННЯ РІШЕНЬ ТРЕТЕЙСЬКИХ СУДІВ ТА ПРО ВИДАЧУ ВИКОНАВЧИХ ДОКУМЕНТІВ НА ПРИМУСОВЕ ВИКОНАННЯ РІШЕНЬ ТРЕТЕЙСЬКИХ СУДІВ

Досліджуючи питання правового положення сторін у господарському процесі, необхідно звернути увагу на проблему виокремлення інституту сторін в одній з особливих форм господарського процесу, а саме у провадженні у справах про оскарження рішень третейських судів та